

Schitter, schitter, Stellina!

Er was eens een kleine ster die met andere sterren in de melkweg leefde, daar waar de oneindige hemel nog blauwer was. Op een dag riep de Grote Ster hen allen en zei: "Bereid je voor om zo helder te schijnen als je kunt, om feller te schijnen dan ooit, want over een paar nachten zal je de hemel boven Bethlehem moeten verlichten. Het zal een nacht van feest zijn, de nacht van Kerstmis, waarin vrede zal gaan bloeien. Kom op, verspil geen tijd, je moet klaar zijn voor dat speciale moment."

Stellina besloot al haar lichtstralen op te poetsen, verrukt dat ze zo'n belangrijke taak had gekregen. Maar toen ze begon, hoorde ze een triest stemmetje en merkte ze dat een ster naast haar zachtjes huilde. Zij had geen schitterende crème meer om zich op te poetsen en haar stralen waren dof en zonder licht.

“Huil niet en maak je geen zorgen” zei Stellina “ik zal je mijn crème geven, zodat je veel kan schitteren!”
Het trieste sterretje lichtte op en bedankte met een grote glimlach.

Met een hart vol vreugde ging Stellina de lucht in, in de richting van Bethlehem. Toen ze over de grote zee ging, hoorde ze stemmen in de verte. Ze keek over de zwarte wolken van de nacht naar beneden en zag onder haar een boot met enkele zeelieden. Zij waren bezorgd omdat zij door de dikke duisternis de oever niet konden zien. Ze wisten niet hoe ze terug moesten naar de haven en naar hun eigen huizen. Stellina, zwijgend, glipte voor de donkere wolken uit en probeerde uit alle macht te schijnen. Toen hoorde ze de vreugdevolle kreten van de zeelieden. Dankzij haar licht konden ze de haven en hun land zien.

"Ik moet echt opschieten!", dacht Stellina. Met een hart nog voller van vreugde hervatte ze haar reis om de andere sterren te bereiken. Ze was net weer op weg toen ze zich realiseerde dat vlak onder haar, in een hut van ineengevlochten takken, drie kleine kinderen zaten die niet konden slapen. De twee jongsten waren bang vanwege het donker en hun oudere zus probeerde hen gerust te stellen door te zeggen dat er in de duisternis van de hemel vriendelijke sterren verborgen waren, die over hen zouden waken.

"Ik moet echt helder schijnen voor deze kinderen en hen gezelschap houden om hun angsten weg te nemen," zei Stellina tegen zichzelf. Ze stond stil en scheen helder boven de kleine hut totdat de drie kinderen vredig in slaap vielen.

De volgende nacht ging Stellina weer op weg. Ze was er zeker van dat het kerstfeest in Bethlehem voorbij was, maar zij hoopte tenminste nog enig teken te vinden van de vreugde die er geweest was.

Toen ze aankwam, zag ze dat alle andere sterren er nog waren en schenen met prachtige lichtjes! De grote ster wenkte naar haar en vroeg haar dichterbij te komen.

"Goed zo Stellina!", zei ze, "Jij bent de meest stralende van allemaal! Ga hier voor de anderen staan. Jouw licht is prachtig en zal Kerstmis nog mooier maken!"

Pas toen besepte Stellina dat door de vreugde van het geven, die haar hart had vervuld tijdens de etappes van haar reis, zij veranderd was in het helderste en schitterendste licht aan de hemel.

